

z načrtom tega lista; *Slovó Staremu trgu* (Zbrani spisi I. 89.) poje:

Spomin jaz večni bom vam ohranila;
Med vami sreča moja je cvetela,
Goré, gozdiči in dolina mila!

V Brnu bivajoč je v „Soči“ objavila zgodovinsko-poučne črtice: *Špilperški podkopi* in v Večernicah družbe sv. Mohorja *Slepčevski zavod*

v Brnu. Za to družbo je spisala tudi povesti: *A dneva ne pové nobena pratika, Najgotovejša dota, Dora, Domačija nad vse.*

V pisateljevanju Pavline Pajkove odsevajo tu pa tam morda preveč njene rodbinske razmere, sicer pa ji pristojno odlično mesto v našem slovstvu.

Na grobeh.

Po grobih zapuščenih hodim,
Premišljam tiho marsikdaj.
Podé se slutnje, v srci sodim,
Kakó bilò, kakó je zdaj.

Tu v grobu truden od užitka
Počiva veseljak morda,
Tu zakopala smrt je bridka
Vso slast in strast mu v črna tlà.

Tam sanja drugi v tesnem domu,
Za druge on nekda je žil.
Kdaj svet hvaležen je in komu?
Plačilo v grobu je dobil.

Pod cvétno spi gomilo tretji.
Užil je strup težavnih let;
Življenje ni mu bilo v cvetji,
Na grobu zdaj mu raste cvet.

Napis gomili zrem četrti.
Mladenka zorna spi pod njó.
Na smrtnem torej, žalnem vrti
Cvetice tudi zagrebó?

Pogled na grob obrnem peti,
Ki lilije ga cvet krasi.
O cveti, lilija, o cveti!
Nedolžno dete v jami spi.

In dalje gledam spomenike,
Pod vrbo se ustavim nem.
Na plošči tam preberem stike,
Komú zložene, sam ne vém.

„Pod zemljo so si vsi jednaki,
Sodnikov čakajo ukaz
Ljudje neznatni in veljaki,
Jednak sem ž njimi tudi jaz.“

Na vrbo to naslonim roko,
Povesim mladi svoj obraz
In v misel se vtopim globoko:
Jednak bom ž njimi tudi jaz.

Anton Medved

Novorojencu.

Dete nedolžno na svet se rodiš,
Vse okrog tebe srčno se raduje,
S smehom, veseljem to uro praznuje —
Sámo se ti mi solziš.

Oj da takó pač na svetu živiš,
Da ob poslednji ti uri žaluje,
Vse okrog tebe s solzámi toguje —
Samo se ti mi smejiš!

Mih. Opeka.

Ob bábičinem pokopu.

Predobro pomnim: tožnih stal očés
Ob tvoji, babica, sem tèsni jámi;
Jesén, odeta s sivimi meglámi,
Poslednje liste sula je z drevés.

Nad krsto je odmôlil svečensík,
Ob grudah zazvene le so lopáte —
Tedaj zazrl iz prěšle dóbe zláte
Moj duh je vrsto jasnih, jasnih slik.

Mladostne slike —: log in dol in plan,
Vodíca šumna, deca lahkoživa,
Pri deci dobrovóljna žena siva,
Pomládni cvet in solnca žar krasán.

Čebljanje, petje, vrišč in jok in smeh —
In deca k bábiči spet séde v krogu,
Igrá si ž njo, pravljíce sluša v logu,
Blagóst beroč, ljubezen v nje očéh.